

kommunen kun har en lille Skat af 2 pCt., saa her bliver den paaklagede Ubillighed netop ikke stor. Nej det, der her er fremdraget som ubilligt i denne Sag, er ikke andet end et Udtryk for, at Kjøbenhavn jo ligger omgivet af Frederiksberg og de andre nævnte Kommuner, saaledes at Beboerne her let kunne begaa den Ubillighed at unddrage sig deres Skattepligt til Kjøbenhavn. I sidste Instans er der da ikke andet, der her kan hjælpe, end at disse Kommuner slaa sig sammen med Kjøbenhavn. Kan man imidlertid over for disse Betæneligheder muligvis finde Ændringer, saaledes at hele Tanken med Loven bevares, skal jeg ikke have noget derimod, og jeg vil haabe, at der her er et Punkt, hvor blandt andet den høje Regering vil kunne vise en Vej, som er mere tilfredsstillende, end den foreliggende Lov er det efter det ærede Medlem for Thisteds Mening. Hvad i øvrigt den kommunale Skattelov angaar, har jeg den Hovedindvending at gøre derimod, at man ikke for Alvor har stræbt at hindre de to forskellige Ligninger, en til Staten og en til Kommunen, som her vil være Tale om. Først og fremmest vil det jo være overordentlig vanskeligt her i Kjøbenhavn at have to Indkomstskatter, som foreslaas opkrævede uafhængigt af hinanden, og som derhos hvile paa forskelligt Grundlag, og jeg ser ikke, hvad der er til Hinder for saavel i Kjøbenhavn som i det øvrige Land at indkræve Stats- og Kommuneskatten paa Grundlag af den samme Ligning. Det er her ikke nok at blive staaende ved, hvad Forslaget siger, at Ligning til Kommunerne skal ske efter de samme Regler som til Staten. Man maa kunne nøjes med den samme Skatteansættelse for de enkelte Borgere, og saa blot lade den kommunale Ligning fastsætte den for hver Kommunes Kommuneskat gældende Skatteprocent og tillige fastsætte de i Henhold til Skattevedtægterne under Begrebet „efter Lejlighed“ tillagte yderligere Tillæg, som de skulle gøres gældende over for de enkelte Skatydere. Jeg kan ikke se andet, end at de to fra hinanden forskellige og dog jævnsides hinanden løbende Skatter ellers ville kunne volde adskillige store Vanskeligheder og Urigtigheder. Lad mig til dette føje, at, naar man her i Tinget fra forskellige Sider har sagt, hvad ogsaa den ærede Ordfører i Gaar saa stærkt gjorde gældende, at disse Love ikke vilde volde særlig Vanskelighed eller noget større Arbejde, tror jeg ganske vist, man tager en Del fejl. Der er ikke Tvivl om, at hele

denne Skatteligning vil volde mange Vanskeligheder. Man skal jo der indsende Oplysninger af sin Indtægt til Ligningskommissionen. Derfra gaar den til Skattekommissionen og saa tilbage igen. Den gaar saaledes stadig frem og tilbage, og det ender saa tilsidst med, at Skattekommissionen skal afgive sin motiverede Kendelse. Alt dette er saa kompliceret, og ikke mindst den motiverede Kendelse vil sikkert give saa stort Arbejde, at jeg er overbevist om, at den Beroligelse, den ærede Ordfører i Gaar mente at kunne give os, vil han ikke kunne staa ved, naar Loven har arbejdet i nogle Aar.

Jeg vil derefter til Slutning udtale mig lidt om Tiendeloven, thi naar jeg overhovedet over for denne Skattereform har Betæneligheder, vil jeg sige, at disse ikke formindskes ved, at man til de andre Love har knyttet Loven om Tiendeaflysning. For det første kan jeg ikke slaa mig til Ro med, hvad Skattekommissionen der har fastsat, nemlig at man der kunde begrænse sig til en Udgift paa 1 Million aarlig. Det vil man aldeles ikke kunne gøre. Det vil ikke være muligt i Længden at staa over for, at Tiendeyderne etablere et Run om, hvem der først kan komme til Mølle og faa Del i det Gode, her er Tale om. Det vil ikke vare mange Aar, før man er naaet til at slaa fast, at enhver, som ønsker og er villig til at afløse Tienden, maa straks komme til, og det vil derfor blive nødvendigt at optage et stort samlet Laan for at kunne klare dette. Det er derfor min fulde Overbevisning, at der kun vil gaa ganske faa Aar, inden man maa optage et saadant Laan paa 37½ Mill. Kr., det Beløb, som den højtærede Minister har angivet. I Fjor blev det angivet til imellem 31 og 32 Mill. Kr. Man vil altsaa komme til at optage et saadant Laan og forrente og afdrage dette i en passende Aarrække til den Rente og Kurs, som man til den Tid vil kunne opnaa. Der er ikke Tvivl om, at den Forrentning med Afdragene da vil komme til at repræsentere saadan noget som ca. 1½ Mill. Kr. aarlig. Dertil kommer saa yderligere det Offer, som Statskassen direkte yder, og som af den ærede Finansminister i Fjor blev kalkuleret til ca. 11 Mill. Kr., hvilket Tal vil kunne konverteres til yderligere henvendt ½ Mill. Kr. aarlig. Det er derfor min fulde Overbevisning, at hvis man vil bilde sig ind, at vi her foreløbig kun staa over for 1 Mill. Kroners aarlig Udgift og saa lade Fremtiden om Resten, saa er det Blaar, man stikker i Befolkningens Øjne. Nej, vi staa